

Arrest

nr. 171 471 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2015 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekster op 6 augustus 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 oktober 2013 dient de verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, een visumaanvraag type D in met het oog op een gezinshereniging. Op 2 april 2014 wordt de beslissing genomen tot weigering van de afgifte van een visum.

1.2. Op 6 augustus 2014 dient de verzoekster een tweede visumaanvraag type D in met het oog op een gezinshereniging. Op 27 januari 2015 wordt de beslissing genomen tot weigering van de afgifte van een visum.

1.3. Op 2 februari 2015 dient de verzoekster een derde visumaanvraag type D in met het oog op een gezinshereniging. Op 30 juli 2015 wordt de beslissing genomen tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 6 augustus 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Overwegende dat M. D. N.(…), van Somalische nationaliteit, een visumaanvraag heeft ingediend op 28/07/2014 om zich te voegen bij haar echtgenoot M. A. (…), van Nederlandse nationaliteit;

Overwegende dat het dossier reeds eerder geweigerd werd op 27/01/2015 met onderstaande motivering:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Overwegende dat M. D. N. (…), van Somalische nationaliteit, een visumaanvraag heeft ingediend op 28/07/2014 om zich te voegen bij haar echtgenoot M. A. (…), van Nederlandse nationaliteit;

Als bewijs van het huwelijk tussen betrokkenen werd een huwelijksakte voorgelegd met referentie n°914/2014 voor een huwelijk afgesloten in Kenia op 18/06/2014.

Echter in de voorgaande aanvraag tot gezinshereniging werd als bewijs van de huwelijksband een uittreksel uit de huwelijksakte voorgelegd, afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten, voor een huwelijk afgesloten op 19/11/2010 in Kenia. De originele Keniaanse huwelijksakte werd ondanks onze vraag nooit voorgelegd.

Overwegende dat bijgevolg het dossier 2 huwelijksaktes bevat, beiden voor een huwelijk afgesloten tussen betrokkenen in Kenia, echter volgens de ene akte afgesloten op 19/11/2010, volgens de andere akte afgesloten op 18/06/2014. Derhalve werd aan betrokkene gevraagd het bewijs van ontbinding van het eerste huwelijk in 2010 voor te leggen aangezien het huwelijk in 2014 niet kon hebben plaatsgevonden zonder ontbinding van het voorgaande.

Overwegende echter dat tot op heden, het gevraagde document niet werd voorgelegd.

Overwegende dat wegens het niet voorleggen van het gevraagde document, het dossier bijgevolg 2 huwelijksaktes bevat voor hetzelfde koppel maar met vermelding van een verschillende huwelijksdatum, hetgeen tot gevolg heeft dat de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet kan worden gevrijwaard (art 27 WIPR) en de documenten derhalve niet weerhouden kunnen worden als bewijs van de huwelijksband.”

Overwegende dat ter staving van de huidige visumaanvraag de volgende documenten werden voorgelegd:

- een huwelijksakte voorgelegd met referentie n°914/2014 voor een huwelijk afgesloten in Kenia op 18/06/2014.*
- een certified copy of entry met referentie n°42/2014, dd 24/02/2015, voor een huwelijk afgesloten op 19/11/2014*
- een affidavit waarin mijnheer een verklaring afgelegd heeft dat een tweede huwelijk diende afgesloten te worden omdat het eerste huwelijk niet aanvaard werd.*

Overwegende echter dat er nog steeds geen enkel bewijs werd voorgelegd dat het eerste huwelijk geldig werd ontbonden . Derhalve werd aan betrokkene nogmaals gevraagd het bewijs van ontbinding van het eerste huwelijk in 2010 voor te leggen aangezien in het huwelijk in 2014 niet kon hebben plaatsgevonden zonder ontbinding van het voorgaande.

Overwegende echter dat tot op heden, het gevraagde document niet werd voorgelegd.

Overwegende dat wegens het niet voorleggen van het gevraagde document, het dossier bijgevolg 2 huwelijksaktes bevat voor hetzelfde koppel maar met vermelding van een verschillende huwelijksdatum, hetgeen tot gevolg heeft dat de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet kan worden gevrijwaard (art 27 WIPR).

Overwegende daarenboven dat zowel de voorgelegde huwelijksakte als de certified copy of entry niet gelegaliseerd werden.

Bijgevolg kunnen de documenten derhalve niet weerhouden kunnen worden als bewijs van de huwelijksband.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

(...)

Aangezien minsten aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"II.1.1. De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij opnieuw geweigerd. Verzoekende partij kan zich niet beroepen op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt dat er thans twee huwelijksaktes voorliggen en verzoekt dan ook om de ontbinding van het eerste huwelijk, vooraleer het 'tweede' huwelijk kan aanvaard worden.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Zoals reeds in de feiten werd uiteengezet werd het eerste huwelijk, met name het religieus huwelijk, tussen verzoekende partij en haar echtgenoot niet erkend door de verwerende partij.

Om te voldoen aan te eisen van verwerende partij voltrokken verzoekende partij en haar echtgenoot dan ook een burgerlijk huwelijk te Kenia op 18 juni 2014.

Thans wordt dit burgerlijk huwelijk niet aanvaard, omdat er geen bewijs voorligt dat het eerste huwelijk zou ontbonden zijn.

Dit houdt werkelijk geen steek.

Verwerende partij kan niet enerzijds stellen dat zij het huwelijk niet aanvaardt, om dan later ook nog een het bewijs van de ontbinding van dit niet erkend huwelijk te eisen.

Dit allemaal zonder dat verzoekende partij ook maar om enige uitleg wordt gevraagd...

Dit is werkelijk onredelijk.

II.1.4. Het is immers het één of het ander.

Ofwel wordt het religieus huwelijk door verwerende partij niet aanvaard en kan er ook geen bewijs van ontbinding van het huwelijk neergelegd worden.

Ofwel wordt het religieus huwelijk door verwerende partij wel aanvaard. Hetgeen verwerende partij conform artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet reeds diende te doen bij de eerste visumaanvraag.

*Artikel 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:
“(...)”*

Verzoekende partij meent dat haar Islamitisch huwelijk tijdens haar eerste visumaanvraag reeds moest aanvaard worden door verwerende partij conform artikel 40bis.

II.1.5. Verwerende partij heeft echter nagelaten dit te doen en aanvaardde het religieus huwelijk van verzoekende partij niet, dan kan zij thans ook geen ontbindingsbewijs eisen.

Ondergeschikt heeft zij minstens verzoekende partij kunnen contacteren alvorens een negatieve beslissing om die reden te nemen.

Verzoekende partij heeft werkelijk al het mogelijke gedaan om aan te eisen van verwerende partij te voldoen en nog weigert verwerende partij een visum toe te kennen aan verzoekende partij.

Verzoekende partij leeft al de tijd gescheiden van haar man omdat verwerende partij het onmogelijke verwacht.

II.1.6. De bestreden beslissing is dan ook in strijd met artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

*“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- artikel 8 EVRM,
- het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht,
- artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.*

Verzoekende partij houdt voor dat het eerste – religieuze – huwelijk niet erkend werd door verweerder, zodat het niet ernstig is om het tweede – burgerlijke – huwelijk niet te aanvaarden omdat er geen bewijs voorligt dat het eerste huwelijk ontbonden zou zijn.

Verweerder laat gelden dat het betoog van verzoekende partij feitelijke en juridische grondslag mist.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij poogt voor te houden dient te worden vastgesteld dat de eerste visumaanvraag bij beslissing van 02.04.2014 niet werd geweigerd om reden dat 'het eerste huwelijk niet erkend zou zijn omdat het een religieus huwelijk is', doch wel om volgende reden:

*"Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;
Overwegende dat M. D. N. (...), van Somalische nationaliteit, een visumaanvraag heeft ingediend op 03/10/2013 om zich te voegen bij haar echtgenoot M. A. (...), van Nederlandse nationaliteit;
Als bewijs van het huwelijk tussen betrokkene werd enkel een uittreksel overgemaakt dat het huwelijk in Nederland werd overgeschreven;
Omwille hiervan werd het dossier op 29/11/2013 in uitstel geplaatst en werd betrokkene verzocht zijn visumaanvraag te vervolledigen met de originele huwelijksakte
Overwegende echter dat tot op heden, het gevraagde document ter staving van de visumaanvraag niet in de vereiste vorm werden voorgelegd.
Bijgevolg wordt de visumaanvragen geweigerd."*

Haar betoog dat het eerste huwelijk niet aanvaard werd omdat het een religieus huwelijk is, is dan ook in strijd met de motieven van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris en kan niet worden bijgetreden.

Vervolgens heeft verzoekende partij een tweede visumaanvraag ingediend, waarbij zij evenwel een huwelijksakte voorlegde voor een huwelijk afgesloten te Kenia op 18.06.2014, terwijl zij de eerste visumaanvraag steunde op een huwelijk afgesloten te Kenia op 19.11.2010, en waarvan enkel een door de Nederlandse overheid afgeleverd uittreksel werd voorgelegd, doch geen huwelijksakte.

Nadat de tweede visumaanvraag geweigerd werd om reden dat het bewijs van ontbinding van het eerste huwelijk, dat uitdrukkelijk was opgevraagd, niet werd voorgelegd en het dossier aldus stukken bevatte inzake twee huwelijken (afgesloten in 2010 dan wel 2014) en de authenticiteit niet kan worden gevrijwaard en de documenten niet als bewijs van de huwelijksband kunnen worden weerhouden, diende verzoekster een derde visumaanvraag in.

Evenwel legde zij opnieuw geen bewijs voor van ontbinding van het eerste huwelijk, terwijl de voorgelegde huwelijksakte en certified copy of entry niet gelegaliseerd werden.

*De bestreden beslissing werd dan ook terecht als volgt gemotiveerd:
"(...)"*

Verzoekende partij betwist de concrete motieven van de bestreden beslissing niet, en gaat er niet dieper op in.

Zij weerlegt niet dat zij bij haar visumaanvraag:

- een 'certified copy of an entry of marriage' van 24.02.2014 heeft voorgelegd, waarop melding wordt gemaakt van een huwelijk afgesloten op 19.11.2010 en gekend onder nummer 42/2010;*
- een 'certificate of marriage' heeft voorgelegd, inzake een huwelijk afgesloten op 18.06.2014 en gekend onder nummer 914/20104;*
- een affidavit waarin de echtgenoot verklaart dat het huwelijk van 24.02.2014 niet geldig was afgesloten en om die reden een burgerlijk huwelijk werd afgesloten op 18.06.2014.*

Evenmin weerlegt zij dat zij geen bewijs van ontbinding van het eerste huwelijk in 2010 heeft voorgelegd, en dat het dossier aldus twee 'huwelijksakten' bevat voor hetzelfde koppel met vermelding van een verschillende huwelijksdatum zodat de authenticiteit niet kan worden aanvaard (artikel 27 Wetboek IPR).

Tot slot ontkent verzoekende partij evenmin dat zowel het 'certified copy of an entry of marriage' als het 'certificate of marriage' niet gelegaliseerd werden, en ook om die reden de documenten niet als bewijs van de huwelijksband kunnen worden aangenomen. Zij laat dit tweede motief, dat op zich volstaat om de beslissing ten genoegen van recht te ondersteunen integendeel volledig onbesproken.

Zodoende maakt zij geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk, noch van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet noch van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel.

Ook de kritiek van verzoekende partij dat haar islamitisch huwelijk tijdens haar eerste huwelijksaanvraag reeds moest aanvaard worden conform artikel 40bis, mist gezien het voormelde elke grondslag, en is daarenboven ook niet relevant in het kader van het beroep gericht tegen de in casu bestreden beslissing van 30.07.2015.

Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat de gemachtigde haar had moeten contacteren alvorens een negatieve beslissing te nemen, toont zij niet aan waarop zij zich steunt om een dergelijke verplichting in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris te kunnen weerhouden. Geenszins diende de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekende partij te contacteren alvorens een beslissing te nemen.

Verweerder wijst er dienomtrent nog op dat ook in het kader van de derde visumaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris op 10.03.2015 een beslissing werd genomen tot uitstel, met verzoek om het bewijs van ontbinding van het eerste huwelijk van 19.11.2010 gevraagd werd.

Verzoekende partij had dan ook niet alleen bij het indienen van de visumaanvraag maar ook n.a.v. de beslissing tot uitstel de gelegenheid om alle nuttige informatie en stukken voor te leggen. Er kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen.

De bestreden beslissing werd geheel terecht genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris, en ten genoegen van recht gemotiveerd. Verzoekende partij toont niet anders aan.

Tot slot merkt verweerder nog op dat verzoekende partij niet is ingegaan op de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM. Het middel is in die zin dan ook onontvankelijk.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in het eerste middel uiteen op welke wijze zij artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“(…)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhiielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

(...)

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België."

De verzoekster meent dat haar Islamitisch huwelijk tijdens haar eerste visumaanvraag overeenkomstig deze bepaling reeds moest aanvaard worden, dat dit huwelijk toen ten onrechte niet werd aanvaard zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nu niet meer kan vragen om de ontbinding van het eerste huwelijk aan te tonen. In tegenstelling tot wat de verzoekster lijkt voor te houden werd haar eerste visumaanvraag niet geweigerd omdat haar huwelijk niet werd erkend, doch wel omdat zij als bewijs van haar huwelijk, ondanks de vraag ernaar, de originele Keniaanse huwelijksakte niet heeft voorgelegd, doch enkel een uittreksel waaruit blijkt dat het huwelijk, afgesloten op 19 november 2010 in Kenia, in Nederland werd overgeschreven. De tweede visumaanvraag van de verzoekster werd op 27 januari 2015 geweigerd omdat de verzoekster ter staving van die aanvraag een huwelijksakte heeft voorgelegd voor een huwelijk afgesloten in Kenia op 18 juni 2014, zodat er, gezien de eerste visumaanvraag, twee huwelijksaktes voorlagen voor een huwelijk dat volgens de ene akte in Kenia werd afgesloten op 19 november 2010 en volgens de andere akte op 18 juni 2014, en de verzoekster het gevraagde bewijs van ontbinding van haar eerste huwelijk, zonder dewelke het tweede huwelijk in 2014 niet kon hebben plaatsgevonden, niet heeft voorgelegd, wat "tot gevolg heeft dat de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet kan worden gevrijwaard (art 27 WIPR) en de documenten derhalve niet weerhouden kunnen worden als bewijs van de huwelijksband". Met de thans bestreden beslissing wordt de derde visumaanvraag van de verzoekster geweigerd omdat er "nog steeds geen enkel bewijs werd voorgelegd dat het eerste huwelijk geldig werd ontbonden", zodat "wegens het niet voorleggen van het gevraagde document, het dossier (...) 2 huwelijksaktes bevat voor hetzelfde koppel maar met vermelding van een verschillende huwelijksdatum, hetgeen tot gevolg heeft dat de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet kan worden gevrijwaard (art 27 WIPR)", en bijgevolg de door de verzoekster voorgelegde documenten "niet weerhouden kunnen worden als bewijs van de huwelijksband". De verzoekster betwist de vaststelling dat "tot op heden, het gevraagde document niet werd voorgelegd" niet. Evenmin betwist zij de vaststelling dat "het dossier bijgevolg 2 huwelijksaktes bevat voor hetzelfde koppel maar met vermelding van een verschillende huwelijksdatum". De verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat de door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gemaakte gevolgtrekking dat "de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet kan worden gevrijwaard" feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk is.

De verzoekster kan voorts niet dienstig betogen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar minstens diende te contacteren vóór het nemen van de bestreden beslissing, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 13 maart 2015 een beslissing werd genomen tot uitstel waarbij om bijkomende documenten en inlichtingen werd gevraagd, met als commentaar "(b)ewijs ontbinding eerste huwelijk, dd 19/11/2010". Bovendien behoorde de verzoekster, gelet op de door haar gekende inhoud van de beslissing die op 27 januari 2015 werd genomen naar aanleiding van haar tweede visumaanvraag, te weten dat zij een bewijs van de ontbinding van haar eerste huwelijk diende voor te leggen, nu er zich reeds twee huwelijksaktes in haar dossier bevonden die elk een andere huwelijksdatum vermelden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van de afgifte van een visum heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsverplichting.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“II.2.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij opnieuw geweigerd.

II.2.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

*II.2.3. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:
“(…)”*

II.3.4. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

II.2.5. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar echtgenoot een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen

(EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Noch minder werd onderzocht of de belangen van de Belgische Staat opwegen tegen de belangen van de verzoekende partij zelf.

Verzoekende partij meent dan ook dat in casu het vermeend belang van de Belgische Staat onmogelijk kan opwegen tegen het recht van verzoekende partij op een familieleven.

II.2.6. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM,
- de materiële motiveringsplicht.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat niet onderzocht werd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun gezinsleven kunnen uitoefenen, noch of de belangen van de Belgische Staat opwegen tegen de belangen van de verzoekende partij zelf.

Verweerder laat vooreerst gelden dat artikel 8 EVRM geen motiveringsplicht bevat. Zie:

"Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Evenmin kan een schending van artikel 8 EVRM worden aangenomen. Vooreerst merkt verweerder op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

De verzoekende partij dient daarenboven in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM. In casu beperkt verzoekende partij zich tot het uiten van enkele vage beschouwingen in haar verzoekschrift, hetgeen op zich niet kan volstaan.

De verweerder laat bovendien gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Zij beperkt zich tot de kritiek dat uit de motivering van de beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit onderzocht heeft, doch laat zelf na aan te tonen dat zij enkel in België een gezinsleven zou kunnen ontwikkelen of onderhouden.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving.

Evenmin toont zij aan dat de partner haar niet zou kunnen bezoeken in het herkomstland of een ander land, noch dat verzoekende partij de partner desgevallend in België bezoekt, mits het vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden.

Verweerder wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en het voorgehouden gezinsleven met hem verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

Verzoekende partij toont alleszins niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Verweerder wijst er dienomtrent nog op dat de partner in 1994 naar Nederland gekomen is als asielzoeker, en nadien de Nederlandse nationaliteit heeft bekomen. Op 14.05.2012 is dhr. M. (...) naar België gekomen, en heeft hij een aanvraag van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen en in die hoedanigheid een E-kaart verkregen.

Verzoekende partij wist dat zij niet zomaar naar Nederland of België kan komen, doch een visum dient aan te vragen en te vragen om op legale wijze het Rijk (of Nederland) binnen te komen en er te verblijven.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Het is in de eerste plaats de taak van de verzoekster, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu verwijst de verzoekster naar het gezins- en familieleven met haar echtgenoot. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de authenticiteit van de door haar voorgelegde documenten ter staving van haar huwelijk niet kan worden gevrijwaard, zodat deze documenten "*niet weerhouden kunnen worden als bewijs van de huwelijksband*". Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekster er niet in geslaagd is aan te tonen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot deze vaststelling is gekomen. Aldus toont de verzoekster het bestaan van een huwelijksband niet aan. Voorts heeft de verzoekster in het eerste middel zelf aangegeven dat zij "*al de tijd*" – uit de stukken van het administratief dossier (bijlage 19) blijkt dat de vermeende echtgenoot van de verzoekster (minstens) reeds van 14 mei 2012 in het Rijk verblijft – gescheiden leeft van haar vermeende echtgenoot, zodat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoekster *in casu* een eerste toelating tot verblijf in het Rijk vraagt, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Te dezen werpt de verzoekster geen concrete hinderpalen op die verhinderen dat zij haar vermeende gezinsleven in haar land van herkomst of elders verder kan verderzetten.

Nu de verzoekster geen hinderpalen aantoont die verhinderen dat zij haar vermeende gezinsleven en privéleven in haar land van herkomst of elders verder kan zetten, dient te worden vastgesteld dat zij niet heeft aangetoond dat er op de verwerende partij een positieve verplichting rust.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar vermeende gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Ten slotte wordt er op gewezen dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (*cf.* RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)) en dat deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN